

opmærksom på tilfælde, hvor sagsbehandlingstiden har været længere end normalt.

I skrivelse af 27. januar 1989 oplyste Justitsministeriet, at ministeriet havde meddelt direktoratet, at ministeriet ikke havde indvendinger mod den ændrede prioritering.

I skrivelse af 30. januar 1989 anmodede jeg Justitsministeriet og Direktoratet for Udlændinge om supplerende udtalelser i sagen. Skrivelsen var vedlagt et skema med angivelse af nogle hovedpunkter i hver enkelt af de 37 sagers tidsmæssige forløb. Skemaet er i anonymiseret form optaget som bilag 1 (ikke optrykt her) til nærværende skrivelse.

I skrivelsen anførte jeg:

1. Af de udlånte akter fremgik det, at direktoratet i 12 af de 37 sager havde meddelt de ansøgte tilladelser, men at tilladelserne – bortset fra ét tilfælde – var meddelt mellem 8 og 15 måneder efter, at direktoratet havde modtaget fornøden dokumentation for familieforhold samt ansøgning via dansk repræsentation i udlandet (rødt skema).

Jeg bad ministeriet og direktoratet om en udtalelse om, hvorvidt der i de elleve konkrete sager havde foreligget uafklarede spørgsmål (herunder spørgsmål om opfyldelse af udlændingelovens betingelser for familiesammenføring) eller andre ressourcekrævende forhold, som efter Justitsministeriets opfattelse havde været til hinder for, at de ansøgte tilladelser blev meddelt tidligere end sket.

2. Af akterne i enogtyve af sagerne, som direktoratet endnu ikke havde færdigbehandlet, fremgik det, at der til direktoratets behandling af sagerne indtil da var gået mellem 7 og 16 måneder, efter at direktoratet havde modtaget den fornødne dokumentation af familieforhold samt ansøgning via dansk repræsentation i udlandet (rødt skema).

Jeg bad Justitsministeriet og direktoratet om at udtale sig om, hvorvidt der i de konkrete sager forelå uafklarede spørgsmål (herunder spørgsmål om opfyldelse af udlændingelovens betingelser for familiesammenføring) eller andre ressourcekrævende forhold, som efter ministeriets opfattelse var til hinder for direktoratets færdigbehandling af sagerne. I bekræftende fald bad jeg endvidere om oplysninger om, hvilke initiativer direktoratet havde taget med henblik på afklaring af spørgsmålene.

I skrivelse af 6. februar 1989 afgav UNHCR den udtalelse, som jeg havde anmodet om; udtalelsen er gengivet som bilag 2 (ikke optrykt her) til nærværende skrivelse. Det fremgår bl.a. af udtalelsen, at repatrieringsprogrammerne for tamilske flygtninge stedse har vedrørt flygtninge i Indien. Først den 29. juni 1988 gav UNHCR udtryk for muligheden af, at også flygtninge i Europa muligvis (og i begrænset omfang) ville kunne indgå i repatrieringsbestræbelserne.

Ved et møde – hvori også danske myndigheder var til stede – den 26. september 1988 oplyste UNHCR imidlertid, at repatrieringen af tamilske flygtninge indtil videre måtte suspenderes af hensyn til de kommende valg i Sri Lanka samt for at skabe ro omkring de allerede tilbagevendte flygtninge. Advarsler vedrørende hjemsendelse af tamilske flygtninge eller asylsøgere blev yderligere tilkendegivet af UNHCR over for danske myndigheder i oktober og november 1988.

Vedrørende familiesammenføring henleder UNHCR opmærksomheden på en række internationale anbefalinger m.v. om sikring af familienhed. UNHCR finder endvidere anledning til at understrege, at den omstændighed, at repatrieringsprogrammer for visse medlemmer af en flygtningegruppe iværksættes, ikke påvirker den ret til familiesammenføring, der tilkommer andre medlemmer af den samme flygtningegruppe.

Bl.a. i lyset af UNHCR's oplysning den 26. september 1988 om suspension af repatriering af tamilske flygtninge sammenholdt med den ovenfor (side 7) citerede tilkendegivelse af 27. september 1988 over for Folketingets Retsudvalg om, at »netop de tamilske familier . . . kan forenes i hjemlandet«, fandt jeg det rettest at sende UNHCR's udtalelse til Justitsministeriet, således at ministeriet kunne fremkomme med eventuelle bemærkninger. Oversendelsen til ministeriet skete med skrivelse af 9. februar 1989.

I skrivelse af 10. februar 1989 besvarede Justitsministeriet min skrivelse af 30. januar 1989. Justitsministeriet henholdt sig til en udtalelse af 8. februar 1989 fra Direktoratet for Udlændinge. I udtalelsen, som ministeriet vedlagde, anførte direktoratet bl.a. følgende:

» . . . direktoratet (vil) ikke . . . bestride, at der for så vidt kunne have været truffet en afgørelse